

1999. Het jaar waarin ik Heerlen, de stad waar ik opgroeide, verliet om te studeren. De stad die ik in “Holland” vurig verdedigde, als men Heerlen niet anders kon zien dan Junkenstad met een verschrikkelijk treinstation. De stad waar ik opgroeide in Schandelen in de jaren '80 en '90 en die lamgeslagen leek door de enorme armoede, de heroïne-epidemie en bijbehorende criminaliteit. De stad die zichzelf in de 21^e eeuw opnieuw uitvond, lef en doorzettingsvermogen toonde en eigenzinnig zijn grote problemen te lijf ging.

Doorzettingsvermogen door met Operatie Hartslag de drugsproblematiek onder controle te brengen, lef om op de donkerste plek van onze stad het Maankwartier te laten verrijzen, eigenzinnigheid waarmee Heerlen zich ontwikkelde als interessante cultuurstad met zijn Murals, De Nieuw Nor en Cultura Nova. Er werden en worden stevige sociale keuzes gemaakt, tegen de landelijke stroom in en met resultaten die er mogen zijn: dakloosheid is tegen de landelijke trend (verdubbeling) afgenomen, we introduceerden een coöperatief model van samenwerking boven marktwerking voor de zorg en we hielpen bovengemiddeld veel mensen van bijstand naar werk geholpen afgelopen jaren (cijfers paraat hebben) ten opzichte van vergelijkbare gemeentes. Maar, te veel mensen in onze stad hebben het nog steeds moeilijk. We moeten dus vol overtuiging sociale keuzes blijven maken, zoals we nu ook doen om de gevolgen van energiearmoede te verzachten.

20 jaar later staat onze stad weer voor grote uitdagingen. De energiecrisis en inflatie maken zichtbaar dat voor veel te veel mensen in onze stad de lijn tussen bestaanszekerheid en onzekerheid heel dun is. Dit komt niet zomaar uit de lucht vallen, maar is het gevolg van een overheid die zich al decennia steeds verder terugtrekt. Een overheid die bezuiniging na bezuiniging op de zorg doorvoerde, die het onderwijs verwaarloosde met lerarentekorten tot gevolg, die bezuinigt op politie en justitie en die van het basisrecht wonen een woningmarkt maakte door

volkshuisvesting te schrappen en vastgoedcowboys ruim baan te geven. Ga maar eens aan Melissa, Chantal en Michael, bewoners van de Geerstaete, uitleggen dat ze uit hun huis worden gejaagd omdat de overheid het winstbejag van vastgoedeigenaren belangrijker vindt dan de rechten van huurders.

De samenhang tussen al deze problemen mag duidelijk zijn. Een overheid die liever vertrouwt op de markt bij het organiseren van basisvoorzieningen, die mensen als consumenten ziet in plaats van als burger, die “invechten” verkiest boven solidariteit, maar zich niet schaamt om bedrijven en kapitaalkrachtigen voortdurend in de watten te leggen. Een liberaal paradijs voor wie er warmpjes bij zit, een liberale nachtmerrie voor velen.

De huidige crisis is, kortom, al jaren in de maak. In eerste instantie voltrok die zich vooral bij de werkende klasse in de kwetsbare buurten. Corporatiewoningen vol vocht en schimmel; huisjesmelkers die huizen opkopen en volproppen met arbeidsmigranten; criminaliteit en onveiligheid die zichtbaar toenemen; buslijnen, pinautomaten en buurtsupers die verdwijnen; salarissen die al niet hoog zijn, en steeds verder achterblijven bij de kosten van levensonderhoud. Lindsay en Marcel, die met hun 3 kinderen in een doortochtwoning in Verschilienbosch wonen, weten er alles van. Hun huis verwarmen is geen luxe is maar bittere noodzaak om het vocht en de tocht te bestrijden. En ondanks alle moeilijkheden, blijft Lindsay zich inzetten voor haar buurt door wekelijks voedselpakketten uit te delen. Het moge duidelijk zijn, in Meezenbroek, Molenberg en Verschilienbosch is het al jaren crisis. De huidige energiecrisis bonst nu ook op de deur waar de crisis tot nog toe aan voorbij ging. Neem Anne uit Heksenberg. Zij werkt bij de thuiszorg en haar man bij de Nedcar, ze hebben samen 2 kinderen en eten momenteel hun spaargeld op om de energierekening, die meer dan 3 keer zo hoog is, te betalen.

2022. Het jaar waarin we weer het lef, het doorzettingsvermogen en de eigenzinnigheid nodig hebben die onze stad kenmerkt. We moeten alert zijn op de gevolgen van de crisis en tegelijkertijd doorbouwen aan onze stad. We kunnen ons voor de Heerlenaren van nu en die van morgen niet permitteren om stil te staan. En doorbouwen is wat we doen!

We bouwen aan een **sociale** stad

- waar we alles in onze macht doen om de gevolgen van (energie)armoede te bestrijden, sociale keuzes blijven maken en er zo nodig een schepje bovenop doen, zoals recentelijk met de gemeentelijke energietoeslag en de duurzaamheidscheques.
- Waar we werk maken van een regionaal, sociaal en duurzaam energiebedrijf waarvan de inkomsten niet in de diepe zakken van aandeelhouders verdwijnen maar naar de gemeenschap terugvloeien.
- waar we mensen die bij of voor onze gemeente werken een fatsoenlijk loon van minimaal 14€ per uur geven. Te beginnen met Werk voor Heerlen komend voorjaar.
- Waar we als partner en aanjager van Nationaal programma Heerlen-Noord de achterstanden in onze stad te lijf gaan, met Sociaal veilig en de rijke schooldag als belangrijke initiatieven.

We werken aan een **levendige** stad

- waar we verder bouwen aan een aantrekkelijk centrum waar je kunt winkelen, ontspannen en wonen. En met de komst van het onderwijs naar het centrum straks ook leren!
- Waar we vol blijven inzetten op cultuur en het koesteren en beleefbaar maken van onze geschiedenis, nu al met het Mijnmuseum en in de toekomst met het Romeins museum.

We bouwen aan een **leefbare** stad

- waar we met woningcorporaties samenwerken, en wanneer nodig de druk opvoeren om de woningvoorraad te verduurzamen
- waar we het onderhoud van groen, stoepen en straten goed, nee beter! uitvoeren dan in voorgaande jaren
- waar we buurtconciërges gaan inzetten om buurten netjes en veilig te houden, buurtbewoners actief te betrekken bij hun buurt en verloedering tegen te gaan. De SP zal hiervoor een voorstel doen.

De SP gelooft in de kracht, kansen en plannen voor onze stad. Maar we zien ook zorgelijke ontwikkelingen. De woonlasten voor huurders in onze stad lopen de laatste jaren veel sneller op dan die van kopers, terwijl de huurders in de huidige crisis kwetsbaarder zijn. Kan het college de SP uitleggen waarom de gemeentelijke lasten voor huurders al jaren harder stijgen dan die voor kopers? Welke redenering zit hier achter? Vindt het college het eerlijk dat huurders in Heerlen sinds 2019 hun lasten met 25% zagen toenemen, en kopers met maar 16%? Terwijl al jaren bekend is dat huurders een fors groter deel van hun besteedbaar inkomen aan woonlasten kwijt zijn dan kopers. En als het college dit net als de SP oneerlijk vindt, wat gaan we er dan aan doen? Kunnen we op zijn minst zorgen dat de woonlastenstijging voor huurders (2,7%) in 2023 lager is dan die van kopers (2,4%)?

Door de absurde kosten voor energie is het plan voor een regionaal sociaal en duurzaam energiebedrijf nog urgenter geworden. Ziet het college dit net als de SP als een van de structurele oplossingen tegen de absurde energiekosten? Hoe is de stand van zaken op dit moment? Is er een aanpak en een tijdslijn?

Dan onze buurten; we willen allemaal dat deze leefbaar zijn, maar constateren ook dat dit in veel buurten onder druk staat. Buurtconciërges kunnen een grote bijdrage leveren aan de

leefbaarheid, door samen met buurtbewoners te zorgen voor goed onderhoud en daarnaast de ogen en oren in de wijk te zijn. We zullen een motie voor indienen om te starten met een pilot in 2 buurten.

We moeten blijven investeren in onze jeugd. Via onze scholen, waar het ontbreken van de conciërge een groot gemis is. De werkdruk is voor leerkrachten hoog en hoewel ze de rijke schooldag en het schoolontbijt toejuichen, vragen ze zich ook af hoe ze dit er nog bij moeten doen. We vragen het college snel werk te maken van de terugkeer van conciërges met behulp van basisbanen en vernemen graag hier reactie op.

Daarnaast mist de SP concrete plannen over de terugkeer van “een voorziening in de geest van het jongerenloket”. Juist bij jongvolwassenen in de bijstand zien we vaak een stapeling van problemen, en is een aanpak die niet louter gericht is op werk heel belangrijk. Graag vernemen we van het college hoe aan deze doelstelling uit het coalitieakkoord invulling zal worden gegeven.

2016. Het jaar waarin ik terugkeerde naar de stad die ik lief heb. De stad die zijn grote problemen te lijf ging en zichzelf opnieuw uitvond. Heerlen was wat, is wat, en wordt wat! Met lef, doorzettingsvermogen en eigenzinnigheid zullen we blijven bouwen aan Heerlen. Uit liefde voor onze stad.